

— Чичо ти е ходилъ на Божи гробъ, а бате Димитъръ ходи чакъ въ Влашко и се е возилъ и на влакове, и на параходи. И аеропланъ е виждалъ, и го е пипалъ съ ржка.

— Ходилъ чичо му, ходилъ бате му, на другъ баба му може да е ходила, какво сте се заплеснали въ тѣзи глупави нѣща! — Я ми кажете, кой отъ васъ се е борилъ съ мечка?

— Бре, че ти да не мислишъ, че това да се боришъ съ мечка е лека работа, — пригнаха нѣколко гласчета.

— Не съмъ се борилъ, но съмъ виждалъ да се борятъ, — едва чуто смѣнка Бѣлката. — Миналата година срещу Гергьовденъ дойде единъ мечкарь въ село. Чухме го като запѣ и задрънка дайрето. Лелинъ Василъ го тресѣше, та излѣзе да го стѣпче мечката — отъ това минавало. Когато мечката го тѣпчеше съ единъ кракъ, изъ уличката изскокна Мирко Горскиятъ. Кимна на мечкаря нѣщо, пошушукаха, следъ малко хората се отдрѣгнаха и борбата почна.

— Е кой надви? — попитаха всички въ динъ гла ъ.

— Горскиятъ тумна мечката, но следъ туй три месеца сънувалъ лоши сънища и едното му ребро бѣше смазано.

— И азъ да бѣхъ, щѣхъ да я тръшна, — каза Пелиштътъ.

— Кой, ти ли? Шомъ чуешъ мечкарьтъ да запѣ отдалече:

„Отдоле иде съ дружина
Капитанъ Тотю Войвода. . .“
и кръвтъта ти ще се смръзне въ жилитѣ.

Докато разговортъ се водѣше, очитѣ на повечето отъ тѣзи, които слушаха, безъ да взематъ участие въ препирнята, започнаха да се притварятъ за сънъ.

Всички бѣха уморени отъ игритѣ презъ деня и скоро заспаха.

Само Коста и Горчо бѣха още будни.

Коста бѣше най-голѣмиятъ и най-силниятъ помежду имъ. Той по дългъ трѣбваше да прикѣта всички и да поддържа огъня. А Горчо не заспиваше, защото всичко за него бѣше странно и ново. Той не знаеше на земя ли е, на